

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252801629664/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

DET FØRSTE BREV

fransk, og at mine Venner syntes det var Umagen værd at prøve hvordan det vilde gaa, hvis de blev opført paa et parisisk Teater. Men der kom forskellige Ting i Vejen som gjorde at jeg maatte opgive denne Plan. For det første var i Slutningen af September begge Byens Skuespillertrupper kaldt ud til Fontainebleau, hvor de blev indtil Jul, og da jeg var nødt til at gøre mig klar til at rejse i Februar og derfor havde alt for kort Tid til at paabegynde et Arbejde der i det mindste vilde vare et Par Maaneder, lod jeg Sagen fare. Jeg lod bare forsøgsvis én af mine Venner tage en Indholdsversigt over Den politiske Kandestøber med ud til Fontainebleau for at se hvad den italienske Trup vilde mene om denne Komædie. Truppens Leder Hr. Lelio skrev tilbage at han syntes Komædien var yderst morsom og veldrejet (*tutta meravigliosa*), men kort efter meddelte han mig i et andet Brev at Indholdet var saa betydningsfuldt at han var bange for at der skulde opstaa Rygter om at Satiren skulde være rettet mod visse høje Embedsmænd, som

af Lærerstand var klavret op
til Samfundspyramidens Top,

og selv om min Ven søgte at berolige ham ved at vise at det kun er det jævne Folk der staar for Skud, blev han dog ved med at nære den Skræk han én Gang havde faaet i Livet. I Mellemtiden var der en vis Forfatter af den Slags som ikke er bange for at pløje med andres Kalv der havde faaet Fingre i Indholdsversigten. Han tilbød Lelio en Komædie af samme Art; men han turde paa Grund af samme Betænkelighed heller ikke opføre den. Saa stærkt er det gaaet tilbage med den Talefrihed som vi beundrede saa meget hos det gamle Théâtre Italien, og som paa Ludvig den Fjortendes Tid var Sjælen i dette Teater. De Mennesker jeg havde med at gøre var usigelig upaalidelige. Selv om jeg kun under Tavsheds Løfte havde fortalt nogle faa Mennesker om Indholdet af denne Komædie – og det nogle som jeg mente kunde holde paa en Hemmelighed –